

ת"פ 29375/04 - מדינת ישראל נגד מוצטפא שמאסנה

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 29375-04 מדינת ישראל נ' שמאסנה(עוצר)

לפני כב' השופט משה יעוד הכהן
בעניין: מדינת ישראל
במציאות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עוז'ד חיים פס

המאמישה

נ ג ד

מוצטפא שמאסנה (עוצר)
ע"י ב"כ עוז'ד מאיה זולסן-גלאדי

הנאשם

גמר דין

1. ביום 17.4.2013 הוגש כתוב אישום בעניינו של הנאשם ש לפניו, מוצטפא שמאסנה (להלן: "הנאשם").
כתב האישום ייחס לנאשם ארבעה אישומים שונים. האישום הראשון, ייחס לנאשם עבירות של נשיאת
נחש ללא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק
העונשין"), החזקת נחש שלא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, הפרעה
לשוטר בשעת مليוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק
העונשין. האישום השני, ייחס לנאשם עבירת הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין. האישום
השלישי, ייחס לנאשם עבירה של חבלה בمزיד, לפי סעיף 413ה לחוק העונשין, והאישום הרביעי, ייחס
לנאשם עבירות של תקיפה שוטר בנסיבות חמורות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין ושתי עבירות של
איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. ביום 6.10.2013, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון (להלן: "הסדר הטיעון") לפיו, הנאשם יודה
בעובדות כתוב האישום המתוקן שהוגש בעניינו (להלן: "כתב האישום המתוקן"), וירושע וישלח לשירות
המבחן שיכין תסקير בעניינו. זאת, כקבוע בחוק, לאחר והיה בן 21 בעת ביצוע העבירות. עוד נקבע
בהסדר הטיעון כי הצדדים יהיו חופשים בטיעוניהם לעניין העונש.

3. ביום 6.10.2013 הרשעתה את הנאשם על פי הודאותו, שניתנה במסגרת הסדר הטיעון, בעובדות כתוב
האישום המתוקן, בשתי עבירות של החזקת נחש שלא ברשות על פי דין, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק
העונשין, הפרעה לשוטר בשעת مليוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, שיבוש מהלכי משפט, לפי
סעיף 244 לחוק העונשין, הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, היזק בזדון, לפי סעיף 452

לחוק העונשין, תקופת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין ושתי עבירות של אויומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

- .4. על פי עבודות **האישום הראשון** בכתב האישום המתווך, ביום 30.4.2013, עובר לשעה 23:30 או בסמוך לכך, החזיק הנאשם בצוות דרך חיזמא שבבית חנינה, אקדח חצי אוטומטי מסוג *walteh*, קליבר 7.65 מ"מ (להלן: "האקדח"), וזאת מבלתי שיש לו רשות על פי דין להחזקת אקדח. כאשר הבחן הנאשם בשוטרים המתקרבים אליו, החל לבוחח מהמקום. משנהו ראה על ידי השוטרים לעצור, המשיך הנאשם במנוסתו תוך שהוא משליך את האקדח בחורשה, כדי שהשוטרים לא ימצאו אותו, ונמלט מהמקום. עובר ליום 30.4.2013, החזיק הנאשם אקדח, מסוג שאינו ידוע למאשמה, וזאת מבלתי שיש לו רשות על פי דין להחזקת אקדח.
- .5. על פי עבודות **החלק הכללי ביחס לאיושומים השני והשלישי**, עובר לביצוע העבירות המียวחות לנאים באישומים השני והשלישי, ביקש הנאשם להינשא לנдин אבו שאמי, בת למשפחה עבדו (להלן: "נדין", ומפחיתת עבדו, בהתאם). לאחר שהדבר לא נסתיע בידו, ובעקבות כך, החל הנאשם לבצע את המעשים המפורטים באישומים השני והשלישי.
- .6. על פי עבודות **האישום השני**, ביום 30.3.2013, בשעה 04:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לתחנת דלק "פז" השוכנת לאבו נайл, בבית חנינה, ומילא בנזין במיכל ריק שנשא בידו. מיד לאחר מכן, הגיע בסמוך לבית משפחת עבדו בבית חנינה, שבר באמצעות אבן את השמשה האחראית של כלי רכב מסווג גולף לייז 18-323-57 (להלן: "רכב הגולף"), השיר לבני משפחת עבדו, חנה בסמוך לביתם, שפר בנזין לטור רכב הגולף והציג אותו. כתוצאה לכך, נשרפ רכב הגולף כליל.
- .7. על פי עבודות **האישום השלישי**, במועדים שאינם ידועים במדוקן למאשמה, בין החודשים ינואר למרץ 2013, הגיע הנאשם סמוך לבית חנינה, ובבית חנינה, ניפץ את שמשות כלי רכב מסווג פורד קוניקט המציג בבעלותם. כמו כן, ניקב את צמיגי כלי הרכב מסווג יונדי אקסנט ושבורולט, השיכים למשפחה עבדו ואשר חנו בסמוך לביתם.
- .8. על פי עבודות **האישום הרביעי**, ביום 8.4.2013, בעת שהיא הנאשם עוצר בידי המשטרה ותחת השגחתו של השוטר יפים פריצרט (להלן: "השוטר יפים"), קם הנאשם ממוקומו והחל לצעוד לכיוון הדלת, תוך שהוא אומר לשוטר יפים כי הוא יוצא לעשן. השוטר יפים הורה לנאשם לחזור לשפט במקומו. הנאשם החל להתווכח עם השוטר יפים והתיישב במקומו אחר, חרב בקשתו של השוטר יפים, שি�שב במקומו בו ישב קודם לכן. בשלב מסוים, תפס השוטר יפים את הנאשם בגדיו והסביר לו כי אם לא יעשה כהוראתו, יאלץ להשתמש נגדו בכוח. אז, אחץ הנאשם בידיו של השוטר יפים והחל להתנגד לאחיזתו. בהמשך, שרט את השוטר יפים ביד ימין ואמר לו: "אני תופס אותך בבית חנינה, תראה מה אני אעשה לך. תפרק את האזיות ותרא מה אני עשו לך אם אתה גבר". למשך זמן קצר, ביום 9.4.2013, במהלך חקירתו של הנאשם במשטרה, אמר לחוקר פלאח גואנמה, כי ברגע שישחררו ממעצרו בכוונתו

להרוג את משפחת עבדו אחד אחד וכן להרוג את נדין.

9. **تسקיר שירות המבחן** מיום 10.12.2013, סקר את חייו של הנאשם, רוק בן 21 הבן הרביעי למשפחה המונה זוג הורים ושישה ילדים בגילאים 16-27 שנים. אביו - מנהל בחברת בנייה, בן 53. אימו - עקרת בית בת 45. הנאשם סיים 10 שנות לימוד, נשר מבית הספר בכיתה י"א, לדבריו, על רקע חוסר רצון ומוטיבציה להמשיך בלימודיו. טרם מעצרו, עבד הנאשם בנייקיון בסופר מרכז במרכזי הארץ, והתגורר בבית הוריו בשכונת בית חינה. שירות המבחן תאר יחסים מורכבים בין הנאשם למשפחה,חסכים רגשיים, התחרבות לקבוצת שוליים בשל הצורך שלו להשתיר, תוך אימוץ דפוסי התנהגות בעיתויים.

10. אשר לעבירות המוחסנת לו בכתב האישום, ציין בתסקיר, כי הנאשם מודה באופן חלקי בביצועו ומתקשה לऋת אחירות עליהן. נטען, כי נתיתו למזער את מעשיו בלבטה, ונראה כי הוא מתקשה לראות את השכלות התנהגותו וחומרתם. לדבריו, הוא אינו זוכר את פרטי האירועים ציוו שיכור בעת ביצועם. יחד עם זאת, הנאשם הביע חריטה על מעורבותו בפלילים, את רצונו לשקם את חייו, לחזור למסלול חיים נורטטיבי ולתקין את שגיאות העבר. הנאשם הביע חוסר רצון להשתלב בתוכנית טיפולית סגורה, לצורך גמילה מאלכוהול וסמים. בסיוםו של תסקיר, לא בא שירות המבחן בהמלצת בעניינו של הנאשם.

הטייעונים לעונש

11. בפתח מועד הטיעונים לעונש, ביום 1.1.2014, העיד מטעם ההגנה מר מוחמד שמאסנה, אביו של הנאשם. האב, מנהל עבודה בחברת בנייה, העיד כי בנו כולם עובדים, אחד בעטרות, שני בשופרסל, שלישי עוזר אינסטלטור ובנותיו הלומדות באוניברסיטה וביבית ספר. האב העיד כי בנו התאהב בנדין והיא בו, אך הוריה, סיירבו לשידוך וכר גם הם לטענות, בתחילת. האב שב וטعن כי הוא מצטער, כי בנו למד את הליך שלא לחזור על דברים כמו שעשה. לטענותו, כתעת בנו שקט ורגוע יותר. הוא שב ובקש סליחה ושלא להעניש את בנו יתר על המידה, על מנת שלא יחשך וילמד דברים גורעים יותר בכלל.

טענות המאשימה

12. ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, הציג בטיעונו לעונש מתחם ראוי לטעמו, לכל אחד מארבעת האישומים בהם הודה הנאשם והורשע כפי שיפורט בהמשך, ובקש לצבור את העונשים באופן חלקי ולהטיל על הנאשם עונש של בין 5 ל- 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי שמעוני ופיקויים למשפחה המתלוונים. ב"כ הנאשם העיר, כי נוכח ריבו האירועים, תבקש המאשימה לחפש מידת מה את העונשים ואף הפנה לפסיקה התומכת בכך לטענותו. ב"כ המאשימה טען, כי הרקע למעשים והאירועים באישומים השונים, הסירוב לשידוכו עם נדין, הוא זהה. לטענותו, הדבר מעיד על החומרה

במובן זה, שהנאשם לא מסתפק בנסיבות חד-פעמיות, אלא שב והמשיך במעשהיו.

13. אשר לאישום הראשון, טען ב"כ המאשימה, כי המתחם הראוי ביחס לעבירות של החזקת נשק, הפרעה לשוטר ושיבוש מALLEGI משפט, הוא בין 15 ל- 30 חודשים מאסר בפועל. כאשר העונש הראוי בתוקן המתחם, הוא 20 חודשים מאסר בפועל, ומاسر על תנאי שמעוות. לטענותו, העבירות אותן עבר הנאשם הן בעלות פוטנציאלי לנזק גדול, ולא בכדי העמיד החוקק בצדן עונשים של 7 ו-3 שנים מאסר. לטענותו, הערכים המוגנים שנפגעו, בין היתר בשל החזקת נשק שלא כדין, יש בהם פוטנציאלי עצום של פגיעה בביטחון המדינה. בנוסף, הנאשם שיבש מהלכי חקירה ופגע במערכת אכיפת החוק. כאשר, מדינה שומרת חוק ונורמטיבית, מחויבת במתן הגנה מלא ולא מאפשר לאכיפי החוק בפועלותיה, בשמירה על ביטחון הציבור, ומתן כלים אפשריות לבצע חקירות. ב"כ המאשימה הוסיף, כי באשר לנسبות הקשורות ביצוע העבירה, קיימת נסיבה לחומרה, בכך שהנאשם בשני האירועים החזיק בכל נשק. בנוסף, ברוח מהשutrים והשליך את האקדח, דבר המלמד על מסוכנותו הרבה. לטענותו, אי הבahirות באשר למוניים לפיהם החזיק הנאשם, נושא להחומרה, בכך שהנאשם בשני האירועים השני והשלישי, ממחישים פוטנציאלי סכנה גבוהה לאלו עימם הסתכסר הנאשם. בנוסף, הציג מספר פסקי דין המלמדים לטענותו על מדיניות הנהוגה במקרים דומים. אשר לנسبותיו האישיות של הנאשם טען ב"כ המאשימה, כי מחד, הנאשם צעיר כבן 21 בעת ביצוע העבירות, ללא עבר פלילי, שהודה בעבודות כתב האישום המתוקן ולא ניהל הוכחות, וכל אלו יזקפו לזכותו. מאידך, העובדה שהנאשם נהג בדרך עברנית, ברצף של אירועים, הרשעתו בתיק זה מאינת במידה לא פחותה את הטענה כי מדובר בעבירה ראשונה, ומפחיתה את המשקל שניתן לתת להיעדר הרשעות פליליות. ב"כ המאשימה הוסיף, כי מתקיר שירות המבחן, שלא בא בהמלצת בעניינו של הנאשם, עלולה כי הנאשם לא לזכה אחריות על ביצוע העבירות, נתה להחצין את מעשי האימפרלטיים ולא הביע רצון להשתלב בשום הליך טיפול, אף שהודה כי צריך סמים ואלכוהול. הוא הוסיף, לאור עדות אביו, ניתן להתרשם כי הנאשם גדל בסביבה או בנסיבות חיים קשות. בונגוע לשיקולי ההרטעה הציבורית והפרטית, טען ב"כ המאשימה כי יש להטיל עונש מרתייע על הנאשם.

14. אשר לאישום השני, טען ב"כ המאשימה, כי המתחם הראוי ביחס לעבירת ה策טה בمزיד, הוא בין 30 ל- 54 חודשים מאסר בפועל והעונש שראוי להטיל על הנאשם, הוא 38 חודשים מאסר, מאסר על תנאיIFIIZIM למשפחת המתлонנים. זאת לטענותו, לאור חומרת העבירה, הנובעת מפוטנציאלי הנזק האדיר, העולול להיגרם מביצוע העבירה לביטחון הציבור ורכשו, המחייב אכיפה יעליה ומרתיתעה. בנוסף טען, כי העובדה שהעונש הקבוע בחוק בניה הוא 15 שנים מאסר, מלמד אף הוא על חומרתה. עוד טען, כי הנזק שנגרם בפועל הוא נזק לרכוש, אולם הנזק שועלול היה להיגרם הוא גם בפגיעה בגוף. בנוסף, הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, הן על רקע הסכסוך האישי כאמור, בשל סירוב משפחת עבדו להשיא את בתם לנאים, ומתוך מסע נקמה של הנאשם נגדם. ב"כ המאשימה ציין, כי לא הוגשה ה策טה" ללא נסיבות אישיות מיוחדות, וכי המתחם הראוי צריך להיות גדול מהמתחם שהציג בית משפט זה, והוא בין 24 ל- 48 חודשים מאסר בפועל.

.15. **אשר לאישום השלישי**, בעבירה של היזק בזדון, טען ב"כ המאשימה כי, המתחם הראו הוא בין 3 ל- 9 חודשים מאסר בפועל, כאשר העונש שיש להטיל על הנאשם לטענתו, הוא 5 חודשים מאסר בפועל. הנאשם ניפץ במספר מועדים שימוש רכובים של המתלוננים ואף ניקב את צמיגיהם. המדבר במסכת של התנצלות, לרבות ההצעה, ולא אירוע יחיד. הפגיעה היא באינטרס הציבורי של שמירה על רכוש הציבור.

.16. **אשר לאישום הרביעי**, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם בין חודש ל- 8 חודשים מאסר בפועל לעבירות של תקיפה שוטר. לטענתו, במקרים חריגים ניתן לעתור למאסר שירותה בעבודות שירות. לגבי עבירות האזומים לטענתו, המתחם הראו נע בין 4 ל- 12 חודשים מאסר בפועל. הוא העיר, כי לגבי עבירות אזומים במדד הנמור, המתחם הראו הוא בין עונש של של"צ או מאסר על תנאי, למאסר בפועל קצר, אולם לא בכך מדובר בענייננו. לטענתו, הנאשם פגע במעשייו בערכיהם של שמירה על תפקוד תקין של מערכות אכיפת החוק, ושלומם של עובדי הציבור והازרים. התנהלותו האלימה והאיימפולסיבית בתוך תחנת המשטרה, בעוד הוא עצור, מעידה על تعוזתו הרבה וחוסר שליטהו באלימות, כפי שעלה גם בתסוקיר שירות המבחן. בנוסף, הנאשם איים בשתי פעמים שונות, בפני שוטרים, כי ירצה את משפחתו המתלוננים וביתם.

.17. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי בעניינו של הנאשם, אף כפי שהובע בתסוקיר שירות המבחן, אין מקום להרוג מהמתמחים בשל שיקולי שיקום הן בהווה והן לעתיד.

טענות ההגנה

.18. ב"כ הנאשם, עו"ד זולסון-גלעדי, ביקש להסתפק בתקופת המעצר של הנאשם. היא פתחה והעירה כי לגבי תיקון 113 לחוק העונשין, כוונת החוק הייתה רציניליזציה של דיני העונשין והליך הענישה, אך שיטר הנמקה תביא ליתר אחידות. בנוסף, ברמה הנורמטטיבית לטענתה, הנימוק והפирוט בזר הדין, מתווים קבלת החלטה רציונאלית.

.19. ב"כ הנאשם טענה, כי אין ספק שמדובר במסכת עבירות חמורה, אולם לא מדובר בדברים מנוגדים ובאדם שהוא ערבי, אלא בלבד בן 21, שכפי שעולה מتسוקיר שירות המבחן, קיימת בעניינו בעיה של בלשות וילדותיות וכן של שליטה בנסיבות. אשר למשחתה הנאשם, טעונה, כי מדובר במשפחה שחפזה לעשות הכל ברמה הנורמטטיבית, שילדה עובדים ואף לומדים באוניברסיטה. בהקשר לנטיותיו האישיות של הנאשם טענה, כי מכתב האישום עולה כי הרקע למסכת האירועים, הוא רקע אישי, אהבה נצצתת וקשר נצזב, שהובילו לשבר רגשי עד ל"איבוד הראש". הנאשם עבד והוא ללא עבר פלילי, התאהב בבחורה גדולה ממנו, גרשוה ואם לשניים. משפטו של הנאשם התנגדה לקשר תחילתה ולבחרה אף היה ניסיון אובדתי, אך שני הצדדים היו צער לטענתה.

- .20. ב"כ הנאשם הוסיף וטענה, כי אין מחלוקת שהדברים יכולו היו להוביל לדברים מסוכנים יותר, אולם CAN לא הייתה כוונה של הנאשם לפגוע בגוף או בנפש, אף שהוא לו מספר הזדמנויות לכך ואף שאין מחלוקת שגם פגעה ברכווש לצורך פריקת התסקול, זה דבר רע. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה בגיןו של נשיאת נשך, וציינה כי קיימת הבחנה בין נשך סתום, לנשך שמשמש משפחות או ארגוני פשיעה, ובמקרה זה, לא קיימת אינדיקציה מהו המקורה. עם זאת לטענתה, יש לציין כי לנאים אין עבר פלילי או רקו ביטחוני, וכן אין אינדיקציה לכך שביקש לפגוע באנשים, ויתכן שהנשך אף עשו היה לשמש להגנה עצמית, כיון שהוא עצמו אומם.
- .21. ב"כ הנאשם טענה כי ביום, בפסקת בית משפט השלום, במקרים נדירים ניתן לקבל עבודות שירות והפסיקה מלמדת על רף ענישה של בין 6 ל- 10 חודשים מאסר. עוד לטענתה, ניתן בהקשר של שני איורים החזקת הנשך, לראות כמסכת אחת, בשלטענתה הטוווח הראו נع בין מספר חודשים לשנת מאסר, כشنסיבות הנאשם שלא לטענתה, הן ברף האמצעי.
- .22. לגבי עבירות ההצתה טענה, כי אכן חלה החמרה בשנים האחרונות בענישה, אולם קיימת פסיקה כפי שהציגה, של ענישה בת 14 ו- 15 חודשים מאסר בפועל. אשר להיזק בזדון טענה ב"כ הנאשם, כי יש לראות בעבירה כחלק מאותה מסכת, ולא בנפרד.
- .23. ב"כ הנאשם הוסיף וטענה, כי אכן לא מדובר בתיק שהעונש הראו לו הוא עבודות שירות, אולם ביקש לזכוף לזכות הנאשם את דברי אבי, ואת העולה מתסוקיר שירות המבחן כי הנאשם קיבל אחריות מלאה והביע חריטה. בנוסף, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, חסר זמן שיפוטי יקר מבית המשפט וכן חסר מזמן של העדים, ומעגמת הנפש של הבוחרת ומשפחתה.
- .24. ב"כ הנאשם טענה, כי בנויגוד למה שטען ב"כ המאשימה בהקשר לאפיקי השיקום, מדובר בבחור צעיר ולכך בית המשפט בבוואו לגזר מאסר ראשוני, תמיד צריך להסתכל על אפיקי שיקום וחזרה לח'ים נורמטיביים, למשפחה ולעובדתו. זאת, על אף שלא קיימת אינדיקציה מהחומר שהעביר שירות המבחן לכך. בנוסף צינה, כי לא היו איורים נוספים בין המשפחה.
- .25. הנאשם בדבריו האחרון, העיד: "**אני מביע חריטה ואני מצטער על כל מה שעשית. זאת האמת לאמתיה. תודה.**".

דין והכרעה

- .26. הנאשם שבפני, הורשע לאחר הודהתו באربعة אישומים, במסגרת הסדר טיעון. בבואי לבחון את האישומים והairoעים בהם, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין, הגיעתי לכל מסקנה כי על אף המניין זהה שהוביל לכלל האירועים, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל איורע בנפרד, בתוכו את

העונש הראו ולבסוף, אדון האם ראוי לצבור או לחפות את העונשים.

הairoע הראשן

27. במסגרת האiroע הראשן, הורשע הנאשם בשתי עבירות של החזקת נשק שלא ברשות על פי דין, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. אבחן בעת, מהו מתחום העונש ההולם לאiroע זה.
28. הערכים החברתיים המוגנים באiroע זה, הם הערך של הגנה על רכשו וחיו של הציבור, הגנה על תחושת הביטחון של הציבור, שמייה על הסדר הציבורי וכן קבלת מרות החוק ואנשי החוק. באiroע זה, קיימת סכנה ופגיעה ממשית בתחום הציבור, עת הנאשם החזיק בנשק וייתר מפעם אחת, מבלי שיש לו רישון לכך. בנוסף, בעצם בריחתו מהשוטרים והשלכת הנשק, יש פגיעה ממשית בקבלת מרות החוק ואנשי החוק, אף זלזול בהם.
29. מדיניות העונשה הנהוגה במקרים מעין אלו, משלבת את העונש המירבי בחוק ואת רמת העונשה הנהוגת באiroעים דומים. כידוע, העונש המירבי הקבוע בחוק העונשן לעבירה של החזקת נשק הוא 7 שנים מאסר. בעניינו שתי עבירות של החזקת נשק. בנוסף, העונש המירבי הקבוע בחוק העונשן לעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו הוא מאסר של עד 3 שנים, ולא פחות מאשר ימים. העונש המירבי בחוק העונשן לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, הוא 3 שנים מאסר. ההחלטה שהציגו הצדדים בטיעונים לעונש, במקרים דומים, אך לא זהים, הצבעה על רף עונשה שבין 8 חודשים מאסר, במקרים הקלים של עבירה יחידה של החזקת נשק, ועד 24 חודשים מאסר בעבירה של החזקת נשק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.
30. עתה עבור לבחינת הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה הרלוונטיות לעניינו, המשפיעות על קביעת המתחם והמפורטות בסעיף 40ט (א) לחוק העונשן.

הנץ שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי, במידה והנאשם היה עושה שימוש בנשק בו החזיק. אין ספק, כי הפטונציאל הטמון בהחזקת נשק באופן שאינו חוקי, ככלא קיימת הסמכתה מڪוציאית הוא גבוהה, וכן הדבר מגביר את חמורת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם. עם זאת, **הנץ שנגרם בפועל** מביצוע העבירות, הוא קטן. המדובר בהחזקת בלבד שני כלי נשק בהזדמנויות שונות, אך לא כל שימוש בהם, ויש בכך להשפיע לפחות במעט, על אשמו של הנאשם ועל חמורת העבירה. בנוסף, **המניע והסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, הם תולדה של סכסוך על רקע אישוי עם משפחת הבוחרה בה התאהב הנאשם, ולאור סיורבה לתמוך בקשר הזוגי בין השניים. ב"כ הנאשם ביקשה כי הדבר יזקף לזכותו, לאור הקשי הרגשי שחוווה בעקבות האהבה הנכזבת. נראה לי כי נכון יהיה לקבל במידה מעטה, את הנימוק ככח המפחית ממידת אשמו ומחומרת העבירות, לאור הנסיבות הרוב בו היה שרוי הנאשם בשל המשבר האישי,

שהוביל לביצוע המעשין.

31. שקלול הנسبות המפורחות לעיל, הערך המוגן ומידת הפגיעה בו וכן מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותו לככל מסקנה, כי המתחם הרואו לאירוע הראשון, נע בין 10 ל- 24 חודשים מאסר בפועל.

32. אשר לשיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, בהתאם לסעיפים 40 ד' ו- 40ה לחוק העונשין, לא מצאת כי יש באלו בעניינו, לחזור ממתחם העונש ההולם. לא לפחות, משיקולי שיקום, ולא לחומרה, מהשיעור של הגנה על שלום הציבור. עיר, כי לא קיבלת את טענת ב"כ הנאשם, כי גילו של הנאשם יבוא בגדיר שיקולי השיקום. לטעמי, גם כוונת החוק בתקון 113 לחוק העונשין, לא הייתה כזו. אכן, קיים משקל שיש לתת לגילו הצעיר של הנאשם, אך ביטוי זה יבוא לידי ביטוי, לא בחריגה מטעמי שיקום, אלא בשיקילות הנسبות שאין הקשורות בביצוע העבירה, כפי שהן באות לידי ביטוי בסעיף 40א(1) לחוק העונשין: "**הפגיעה של העונש בגיןם, לרבות בשל גילו**". החשובות הרבה למיקום בו ישקל לזכותו גילו של הנאשם, היא שימושית לאחר והוא קובעת האם משקל זה יבוא לידי ביטוי במסגרת המתחם, או מחוץ לו.

33. עתה עבור לקביעת העונש הספציפי לנאים בתוך המתחם, שכידוע, "יקבע תוך שקלול נסיבות שאין קשרות בביצוע העבירה, נסיבות נוספות אם קיימות ושיקולי הרתעה. אבחן את הנسبות שאין הקשורות בביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, להלן:

34. **אשר לפגיעה של העונש בגיןם, לרבות בשל גילו**, אין ספק כי עונש מאסר לריצוי מאחריו סORG ובריח, כשהנאשם חושף לסייעת העברנית שבין כותלי בית הסוהר, יפגע באופן ממשי בגיןם. זאת בפרט, בשים לב לכך שהנאשם הינו צעיר ימים, ליד 1992, וביצע את העבירות בהיותו בן 21.

כב' השופט ס' ג'ובראן נתן דעתו לסוגיית "הברירים צעירים", בכך שיש להתייחס לנאים בהתאם לקבוצת גילו, בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.6.2013):

"**כמזהכר לעיל, אחד מהשיעוריים המרכזיים בענישת קטינים היא ההשפעה החרסנית הפוטנציאלית עליהם כתוצאה ממאסר מאחריו سورג ובריח... בהקשר זה, יש לראות שיקול זה ככרוך ובלתי נפרד משיקולי התפתחות וההתגברות. זאת, מאחר שהחקשי הכרוך בנסיבות מאסר נובע בעיקר מן המאפיינים ההתפתחותיים והקוגניטיביים של קטינים. במילים אחרות, קווי השקיה הרבים בין מאפיינים של קטינים לאלה של ה"ברירים צעירים", הם המובילים למסקנה שיש לבחון את השפעת המאסר על נאיםיהם שהם "ברירים צעירים", תוך התחשבות בגילם. בהמשך לכך, מחקרים רבים הראו כי הנזק הפסיכולוגי שנגרם עונש מאסר בפועל על בוגרים צעירים חמור מהשפעתו על בוגרים מעל לגיל 25, ודומה בהרבה להשפעתו על קטינים.**"
ראו גם ע"פ 8480/12 בלצאו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.1.2013).

.35 אשר **לנשילת אחראיות על מעשין**, הנאשם הודה באופן חלקית בביעו של העבירות, התקשה לऋת אחראיות עליו ואף נתה למזרע אותו. בנוסף טען, כי אינו זוכר את כל פרטי האירועים, מהニימוק שהוא שיכור בעת ביצוען. עם זאת, הנאשם הביע חרטה על מעורבותם בפלילים, וכן את רצונו לחזור למסלול חיים נורטטיבי. لكن לטעמי, נסיבה זו לא תזקף לזכותו. עם זאת, הנאשם שיתף **פעולה עם רשויות האכיפה והחזוק**, הודה במיחסו לו במסגרת הסדר טיעון ואף חסר זמן שיפוטי יקר לבית המשפט, ועובדת זו תזקף לזכותו. נסיבה נוספת שתזקף לזכות הנאשם, אף כי במידה מועטה, היא העובדה שהנאשם נעדר **עבר פלילי**, וזאת לאור העובדה שאירועים השונים בהם הודה הנאשם בתיק זה, מפחיתים מהמשמעות הנודעת להעדר עבר פלילי, בעוד הם לכשעצמם, מספר אירועים עבריים נפרדים.

.36 שיקולי ההרתעה, כפי שהם מפורטים בסעיפים 40 ו-40ג לחוק העונשין, נלקחים בחשבון אך ורק במסגרת המתחם, ולא בחריגה ממנו. אין מחלוקת, כי בעבירות המיחסות לנאים, יש לתת משקל להרתעת הרבים מפני הישנות עבירות דומות. בנוסף, יש לתת משקל משמעותי משמועות רב להרתעה האישית של הנאשם, דווקא לאור העובדה שהרתקע לכלל העבירות הוא המניע האישי. מאוחר והמניע האישי אינו נעלם מן העולם, שהרי הנאשם בסופו של יומם לא זכה להתאחד בזוגיות עם אהובתו, מצריכה הרתעה אישית שתמנע מהנאשם לשוב ולעבור עבירות בשם אותו מניע.

.37 לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראי בנסיבות זה לאירוע הראשון, הכוללת שתי עבירות הוא לטעמי, אסור בפועל של 14 חודשים.

האירוע השני

.38 במסגרת אירוע השני, הורשע הנאשם בעבירה של הצתה. אבחן להלן מהו מתחם העונש ההולם לאירוע זה.

.39 הערך החברתי המוגן באירוע השני, הוא הערך של הגנה על הקניין, זכות חשובה המוגנת אף בחוק יסוד. הפגיעה בערך זה, היא פגיעה קשה. הנאשם הצית את רכב הגוף, אשר נשרפך קליל, והתוצאה הייתה פגיעה טוטאלית בקניין.

על הערך החברתי המוגן, בכל הנוגע לעבירות הצתה, חזר ועמד בית המשפט העליון רק לאחרונה בע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.10.2013), בקבעו כי מדובר בעבירה:

"**ראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו**" (ראו: ע"פ 2599/07 קריין נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (30.4.2007)). על עבירה זו נאמר: "... ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שער מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל [פורסם

בנבו] (18.3.2007). לפיכך, עבירות הוצאה מחייבת בדרך כלל השחתה עונש מאסר בפועל ובהתקם קבע המחוקק לצדעה עונש חמור (ראו: ע"פ 9299/09 קסקס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה י' (19.9.2010); ע"פ 7045/12 אלטנאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (13.3.2013))....".

40. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הוצאה, כפי שהיא באה לידי ביטוי בפסקה וככפי שציינו זאת גם הצדדים, היא מדיניות מחמירה יחסית בשנים האחרונות. כאשר העונש המרבי הקבוע בחוק העונשין לעבירה זו, עומד על 15 שנים מאסר בפועל. בהקשר זה רأוי להזכיר את ע"פ 7887/12 **שאל נ'** מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.4.2013) (להלן: "פרשת שאל") שהגיש ב"כ המאשימה, שם העיר כב' המשנה לנשיא מ' נאור, כי מתחם הענישה ההולם שנקבע בבית משפט קמא, בין שנתיים ל- 4 שנים מאסר בפועל, לעבירות הוצאה במקרים "רגילים" בהם הנאשם אינו סובל מבעיה نفسית, צריך להיות גבוהה יותר. עם זאת, אפנה גם לע"פ 6204/13 **סופר נ'** מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 28.1.2014) שניית לא זמן על ידי כב' השופט ס' ג'יבראן, שבחן את פרשת שאל ובענינו של המערער באותו פסק דין, קבע לגבי מתחם הענישה ההולם של עבירות הוצאה כפי שקבע בית המשפט המחויז (בין 12 ל- 36 חודשים מאסר בפועל):

"גמ את טענתו של המערער כי מתחם הענישה חמור בנסיבות מעשה העבירה, אין לקבל. לטענתו, בית המשפט המחויז לא חושב בנסיבות העבירה בעת שבנה את מתחם הענישה. לא כך הדבר. בית המשפט המחויז עמד על המנייע למעשה העבירה, וכן על תוכאותיה (בעמ' 29, שורות 12-17 לגור הדין). בנוסף, ניתח בית המשפט באופן מקיף את הפסקה עליה הסתמך לעניין הענישה הנוגעת, כך שניתן להבחן מדוע נגזרו העונשים במקרים השונים, ובאיו נסיבות. באשר לע"פ 11/11 9427/11 מדינת ישראל נ' אנידיגר (פורסם בנבו] (16.2.2012), אשר המערער טען לגבי כי הוא קובל רף ענישה נמוך יותר, מצאתי לציין כי נסיבותיהם האישיות של המשיבים שם היו שונות مثل המערער בענייננו - עברם הפלילי היה נקי, הם היו צעירים ממנה והמלצות שירות המבחן לגבים היו חיוביות מאד. מכאן, שלטעמי, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחויז בנסיבות העבירה לפניינו - הולם הוא. אין ביידי לקבל את טענתה המשיבה כי מתחם שנקבע נוטה לקוללה. אמנם, בע"פ 7887/12 שאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2013) (להלן: עניין שאל), שהציגה המשיבה בדיון לפניינו, נקבע מתחם חמור יותר, ובית משפט זה סבר כי המתחם "מתאים ואולי אף נוטה לקולא" (שם, בפסקה 8 לפסק דין) של המשנה לנשיא מ' נאור). אלא שענין שאל עסק בנסיבות חמורות יותר. המעשים שם נעשו במסגרת סכום מתמשך, והוצאה גרמה לנזקים משמעותיים. נכון תיקון 113 לחוק העונשין, והdagש בו על נסיבות מעשה העבירה, לא ראוי לנקון ללמידה מענין שאל לענייננו (וראו לעניין זה: ע"פ 1127/13 גברגוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 25 לפסק

דיני, והאסמכתאות שם (15.1.2014)." .

ראו גם גזר הדין שנתי בת"פ 52691-02-13 מדינת ישראל נ' יוסף (פרסום בנבו, 10.11.2013).

41. את הנسبות הקשורות ביצוע העבירה, הרלוונטיות לעניינו ומשמעות על קביעת המתחם, אפרט להלן:

התכון שקדם לביצוע העבירה, ההגעה של הנאשם לתחנת הדלק, מילוי בנזין במיכל ריק, הגעה לבית משפט עבדו, ניפוץ שמשת רכב הגולף וرك איז שפיכת הבנזין והצתת הרכב, כל אלו יזקפו לחובות החנאים. שיכל רגע גם יכול היה להתחחרט. אולם המשיר בគונתו התחלה תית להציג דבר לא לאן.

הנזק שהוא צפוי להיגרם מביצוע העבירה, כਮובן יכול היה להיות חמור **מהנזק שנגרם בפועל**, שהוא בעצם חמור. רכב הגולף נשרף כליל, ובכך נגרם נזק ממשמעותיו ווטטאלית לרכוש. אולםvid, תמיד ניתן לדעת היכן תחילת החטאה, אך אין לדעת במה תסתתרים. במקרה זה, אין ספק כי יכול היה להיות גם פגיעה בגוף ובנפש, וכל אלו מגבירים את חומרת המעשה ואת אשמו של הנאשם. אשר **لسיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מניע אישי הנובע מטיסח משפחתי עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לביןם, מפחיתים במידה מעטה מחומרת המעשה ואת אשמו של הנאשם.

42. שכלל הנسبות המפורטות לעיל, הערך המוגן, מידת הפגיעה בו וכן מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותו לככל מסקנה, כי מתחם העונש הרואין לאירוע השני, נע בין 10 ל- 32 חודשים מאסר בפועל.

43. לא מזאתי במסגרת האירוע השני, שיקולים הצדיקים חריגת ממתחם העונש ההולם. הן לרוב לא משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.

44. הנسبות שאינן הקשורות בבחירה העבריה, זהות במקורה זה לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כר גם שיקולי ההרעה, כפי שפרטתי בפסקה 36 לעיל.

45. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראווי לנואם במקרה זה לאירוע השני, הוא מאסר בפועל של 10 חודשים.

הארוע השלישי

46. במסגרת האירוע השלישי, הורשע הנאשם בעבירה של היזק בזדון. אבחן להלן מהו מתחם העונש הפלוי לאיירוש זה.

.47. גם כאן, באירוע השלישי, הערך החברתי המוגן הוא הערך של הגנה על הקניין, זכות חשובה המוגנת אף בחוק יסוד. הנאשם ניפץ את שימושיהם של מספר כל'י רכב ואף ניקב את צמיגיהם והזיך בכר לקניינם של משפחת המתלוננים. הפגיעה בערך ממשית, אולם פחותה מקרים של נזק טוטלי, כמו זה שנגרם באירוע השני.

.48. מדיניות הענישה הנוהגה בעבירות של היזק בזדון, אינה מלמדת על ענישה חמירה. העונש המרבי הקבוע בחוק העונשן לעבירה זו, עומד על 3 שנות מאסר בפועל.

.49. את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרלוונטיות לענייננו ומשפיעות על קביעת המתחם, אפרת להלן:

ההגעה של הנאשם סמוך לבית משפחתו עבדו, לשם ניפוץ שמשת רכב הפורד וניקוב צמיגיו רכב היונדי והשברולט וכן, שימוש בכלי כלשהו לניקוב הצמיגים, שהובא מראש על ידו לביצוע המעשים, מלמדים בהכרח על **תכנון מוקדם**, והדבר יזקף לחובתו. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**, ניפוץ השמשות וניקוב הצמיגים, חייב כך נראה, תיקון הצמיגים או החלפת השימוש, והדבר יזקף לחובת הנאשם. אשר **לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מנע אישי הנובע מסירוב משפחת עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לbijtom, מפחיתים במידה מוגנתה המעשה וasmoo של הנאשם.

.50. שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן והפגיעה בו לאור מדיניות הענישה הנוהגה, הוביל אותו לכלל מסקנה, כי המתחם הראויל לאירוע השני נבע בין מאסר על תנאי ל- 6 חודשים מאסר בפועל.

.51. לא מצאתי במסגרת האירוע השלישי, שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם. הן לפחות, משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.

.52. הנסיבות שאינן הקשורות בביצוע העבירה, זהות במקרה זה, לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כך גם שיקולי ההרטהה, כפי שפרטתי בפסקה 36 לעיל.

.53. לאור כל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראויל לנאשם במקרה זה לאירוע השלישי, הוא מאסר בפועל של 3 חודשים.

האירוע הרביעי

.54. במסגרת אירוע הרביעי, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר ושתי עבירות של איומים. אבחן להלן מהו מתחם העונש ההולם לאירוע זה.

.55 הערכיים החברתיים המוגנים באירוע זה, הם הערך של שמירה על חירותו, חייו ושלומם גופו של אדם, בכלל, וכאשר מדובר בפגיעה בכוחות הביטחון, האמורים על שמירת הסדר והביטחון הציבורי, בפרט. בנוסף, לערך של קבלת מרות החוק, ולערך של הגנה על האוטונומיה של האדם זכותו לפרטיות. הפגיעה בערכיים אלו על ידי הנאשם, בכך שתקף את השוטר יפים, ואימם על משפט עבדו פעמים, בפניו שוטר, מלמדת על חומרת המעשים ועל הזלזול של הנאשם באנשי החוק ובתפקידם. על הפגיעה באנשי החוק עמד כב' השופט ס' ג'ובראן בرع"פ 11/1922 רחמיוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.3.2011):

"... חשוב להזכיר כי המבקש ביצע עבירות חמורות ביותר המעידות על זלזול חמור בשלטון החוק. אל מול אלימות שכזו המכוסמת ביוסודות חברותנו הדמוקרטי יש לנתקט בענישה מרעיתה מאחרוי סוג ובריח. הציבור נתן את מבטו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "זוטות הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מושך ולא פחד מבuali אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. لكن הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו ויראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגליל אלימות פיזית ומלולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבור ועל עובדי הציבור מפני פגעה בלתי רואיה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגראפלד נ' מדינת ישראל טרם פרסום (13.8.2008)). על כן בתו המשפט מחויבים להכבד את ידם ולתת עונשים מرتיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו בرع"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.2006)".

.56 מדיניות הענישה הנהוגה מלמדת על ענישה חמלה, בכל הנוגע לתקיפת שוטר ואנשי חוק. העונש הקבוע בחוק העונשין לעבירה של תקיפת שוטר, עומד על עד 3 שנות מאסר בפועל, ולא פחות מחודש, דבר המלמד על חומרת העבירה בעיני המחוקק. העונש המרבי הקבוע בחוק לעבירות האמורים, הוא 3 שנות מאסר, ובמקרה זה, מדובר בשתי עבירות של איומים.

.57 את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרלוונטיות לעניינו ומשמעותן על קביעת המתחם, אפרת להלן:

הנזק שנגרם בפועל, הוא פגעה של השוטר יפים שנשרט. בנוסף, פגעה ממשית באוטונומיה של משפחתו עבדו, שנוסף לפגיעה בקניןם, באירועים הנוספים, הם עדין בחזקת מאויימים. דבר זה, יזקף לחובת הנאשם. אשר **לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שפרטתי לעיל, גם כאן, מניע אישי הנובע מסירוב משפחת עבדו להכיר בקשר בין הנאשם לביןם, מפחיתים במידה מועטה חמומרת המעשה וasmaו של הנאשם.

.58 שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערך המוגן והפגיעה בו לאור מדיניות הענישה הנהוגה, הוביל אותו לכל מסקנה, כי מתחם העונש הרואי לאירוע הربיעי, נع בין 8 ל- 16 חודשים מאסר.

.59 לא מצאתי במסגרת האירוע הרבעי, שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם. הן לפחות, משיקולי שיקום, והן לחומרה, מהשיקול של הגנה על שלום הציבור.

60. הנسبות שאינן הקשורות ביצוע העבירה, זהות במקרה זה, לאלו שפורטו בפסקאות 34 ו- 35 לעיל. כך גם שיקולי ההרעה, כפי שפורטתי בפסקה 36 לעיל.

61. לאור כלל השיקולים והנסיבות כפי שפורטו לעיל, העונש הראי לנ羞ם במקרה זה לאירוע הربיעי, הוא אסור בפועל של 3 חודשים.

סוף דבר,

62. כמצוות המחוקק, במידה ובית המשפט גוזר עונש נפרד לכל אירוע, עליו לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הנסיבות, בהתאם לסעיף 40ג (ב) לחוק העונשין. מאחר והאירועים כולם, הם תולדת של מניע אחד, נקבעה במשפטת עבדו, אשר סירכה לנושאי הנאשם הנאשם לנדיין, יש לטעמי צורך לחסוף באופן חלקו את העונשים שגזרתי בכל אירוע. טעם נוסף לכך, הינו העובדה כי אירוע אחד עבר פוליל עד לאירועים אלה וכן בשל הרצון לאפשר לו אופק שיקומי לאחר שחרורו מן המאסר. לפיכך אני מורה, שהעונשים בגין האירוע הראשון והשני יצטברו זה לצד במלואם, ואילו העונשים בגין האירועים השלישי והרביעי, יצטברו זה לצד וירצחו חלקם בחופף וחלקים במצבו, לעונש המצרי שנגזר בגין שני האירועים הראשונים. אשר על כן, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

. א. 26 חודשים מסר בפועל, בקיים ימי מעצרו, החל מיום 08.04.2013

ב. 12 חודשים מססר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מססר, כל עבירות אלימות מסווג פשע או עינוי.

בנוסף, אני מטיל עליו פיצוי על סך 20,000 ש"ח לבעל רכב הגולף, מהairoע השני, שישולמו ב-15 תשלומים שווים החל מיום ה-1.4.2014. בנוסף, אני מטיל פיצוי על סך 1,000 ש"ח לבעל רכב הפורד קונקט וכן 500 ש"ח לבעל רכב היוונדיי אקסנט וכן 500 ש"ח לבעל רכב השברולט, שישולמו לא יאוחר מיום 1.4.2014.

ד. רשות שב"ס מתבקשת לשקל, בהתאם לנחלים, את שילובו של הנאשם במסגרת שיקום בין כותלי הכלא.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

14 tiny

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

ניתן היום, ה' באדר א' תשע"ד, 5 בפברואר 2014, בנסיבות הצדדים.